

Het linnen tasje

Zaterdag speelde mijn team, ons Tweede, weer een KNSB-wedstrijd. Omdat ik verder weg woon dan mijn teamgenoten kwam ik met de auto naar onze speellocatie. Die ligt midden in een woonwijk, en de parkeerruimte is beperkt, dus het was even zoeken naar een plekje. Er reden andere auto's rond, ook op zoek naar een plekje. Na het vinden van een geschikte plek was het nog even een korte wandeling naar ons speellokaal; glibberend op het gladde trottoir wandelde ik voorzichtig de goede kant op.

Na een klein stukje zag ik een paar mensen uit een blijkbaar ook net geparkeerde auto komen. Een man en een vrouw, duidelijk niet bekend hier. Ze keken mij onderzoekend aan maar kwamen tot dezelfde conclusie als ik bij hen: "die weet de weg hier ook niet". Ik schatte ze in als mensen die op bezoek kwamen bij een verre oom, zeg Ome Cor. En warempel: de vrouw boog nog even in de auto en haalde er een tas uit. Ik wist meteen "Dat is een cadeautje voor de jarige". Tevreden met mijn mensenkennis liep ik verder.

Even verderop kwamen er drie mannen uit weer een andere auto. Die had ik eerder ook al zien rijden en die hadden nu blijkbaar ook een plekje gevonden. De laatste dreunen van een harde beat waren nog hoorbaar, maar dat werd abrupt gestopt toen de motor stopte. Lachend spraken zij met elkaar, ze waren duidelijk in een goede stemming. Ook naar de verjaardag? Nee, ik wist het meteen. Die gaan niet naar een verjaardag maar komen zich alvast opwarmen of indrinken voor de voetbalwedstrijd van vanmiddag. Die komen met een grote groep samen om gezamenlijk naar de wedstrijd te kijken. En ja hoor, onder hun jassen kon ik een Marokkaans voetbalshirt ontwaren, en bij een ander zag ik een rood/groen sjaaltje. De zaak was duidelijk. Dat had ik goed gezien. Tevreden kon ik weer verder.

Nog weer verder (het was druk hier) stopte er weer een auto. Hier geen dreunende bas, geen tas met een cadeautje, niets van dat alles. Er stapten vier mannen uit van verschillende leeftijden, een beetje onzeker om zich heen kijkend. Een was er jong, bij een ander begonnen de jaren al te tellen. Een was wat gezet, een ander broodmager. Drie van de vier hadden een verfromfaaid linnen tasje bij zich met daarop een opdruk van iets heel ouds; de opdruk was absoluut niet meer leesbaar. Ik wist het meteen: "Dit zijn schakers". En ja hoor. Ze liepen kort achter mij naar dezelfde speelzaal als ik en ze spraken gedempt over wat een argeloze voorbijganger zou kunnen hebben verstaan als kwetsbare Franse dames. Ik wist wel beter.

Over de wedstrijd zelf zullen we het maar niet hebben; daarover is niets goeds te vermelden. Ik speelde niet tegen een van de schakers uit de laatste auto, maar zag ze wel zitten in de wedstrijd van ons Eerste.

Op de terugweg kwam ik toevalligerwijs dezelfde mensen weer tegen. De schakers in een goede stemming (ze hadden van ons gewonnen), de drie voetballiefhebbers in een gelaten stemming (ze hadden verloren), en het stel dat naar de verjaardag van Ome Cor was geweest was een beetje opgelucht. Zo, dat verplichte jaarlijkse bezoekje was weer gelukt, en je moest Ome Cor tenslotte te vriend houden.

Ik zat in de auto en dacht even na. Is het echt zo makkelijk om schakers te herkennen? Ook als je op een druk plein loopt tussen honderden mensen, zou je de schakers er zo uit halen? Ik keek naar het verfromfaaide linnen tasje met de verwelkte opdruk naast me en moest inwendig een beetje lachen. Ja, zo makkelijk is het dus.